

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt X. Status religiosus, peculiaris Christi crucifixi imitatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nixus ac partus est, obstetricis instar, laboranti opem ferre: quod equidem munus ipsa de se professa est, sese erga Carolum S. Birgittæ filium morientem exercuisse: aut etiam, ut instar parentis, quos per vitæ mortalis tenebras, clientelæ suæ tanquam utero protexerit, in lucem denique claram emittat sempiternæ felicitatis.

Quam in rem extat utilis libellus, à quodam è nostris Patribus in Germania non semel editus hoc titulo: *MARIA agonizantium Mater*; ubi plurimis exemplis ostenditur, quantâ sedulitate Mater illa viventium clientibus suis, in supremo illo rerum cardine, subvenire solet; & quibus potissimum officijs tantopere nobis necessarium præsidium liceat promereri. Ita enim habeto, mi Lector, Beatissimam Virginem, tametsi neminem seriò ad se confugientem unquam destituit, ijs tamen certius præsentiusq; in morte subventuram, qui eam in vita peculiari studio constantiq; fide coluerint, ejusq; opem, in eam horam decretoriam, quotidianis votis, cum amore & fiducia, experierint.

CAPVT X.

Status Religiosus, peculiaris Christi crucifixi imitatio.

§. I.

Hominis Religiosi cum Christo crucifixo comparatio.

Religiosum hominem expressam esse Christi crucifixi effigiem & simulacrum, passim obvia est SS. Patrum sententia. Quippe qui vel Religiosorum vitam, vitam crucifixam seu crucifixorū appellant (quo etiam nomine usum, inuenio S. Bernardinum Senensem, dum de ea loquitur Filij DEI admirabili exinanitione, quâ factus est homo, ærumnis nostris

Serm. 6. de B.V. a. n. c. 1. nostris obnoxius, & (ut ait) *pœnas acerbissimas pro peccatis omnium subiturus, & exemplar vitæ crucifixæ omnibus præbiturus*) vel certe verba illa Pauli, specialiter ac proprie Religiosis accommodant: *Mibi mundus crucifixus est, & ego mundo;* uti videre est apud Julium Nigronium, in commentario ad Regulas communes Societatis.

Quapropter & S. Franciscus, in suæ ad DEUM conversionis initijs, & primis quasi vitæ religiosæ rudimentis, cum patre urgente, ut paternis bonis cederet, coram Episcopo Assisate omnem etiam vestitum rejecisset; oblatam sibi pauperem rusticani hominis lacernam gratanter accipiens, eam cæmenti, seu (uti conijcio) arenati calcisve frusto ad modum crucis manu propriâ signavit, operimentum formans ex eo (inquit S. Bonaventura) *crucifixi hominis, & pauperis seminudi.* Neque verò obscura crucis & religiosi Staturæ; hominis crucifixi, & religiosi analogia. Nam in primis status aut vita religiosa, ipso suo genere, dura crux est; cum multa ferat quæ crucient, ejusq; summa sita sit in rebus difficillimis, compressione cupiditatum, abnegatione sui, constanti ac laboriosa magnarum virtutum exercitatione.

Serm. 37. de SS. Nam si verum est illud S. Augustini: *Totam vitam hominis Christiani, si secundum Evangelium vivat, crucem esse & martyrium;* quanto magis crux erit hominis religiosi vita, qui Christum propius imitandi studio, non præcepta tantum Evangelica (veluti qui Deo in communi vita serviunt) verum etiam consilia, ex suscepto vitæ instituto, sectentur.

Matt. 16. In quem proinde singulariter quadret illa Christi vox: *Si quis vult post me venire (per expressionem videlicet vitæ, ac mortis meæ imitationem) abneget semet ipsum, tollat crucem suam, & sequatur me.*

Unde etiam S. Theodorus Studites, Religiosorum vitam, Staurophoron, seu cruciferam, appellavit. *Serm. 9.* Expressius autem Petrus Blesensis, statum obedientiæ & penitentiæ,

tiæ, docet esse crucem illam, quam verbis citatis Christus commendat; & in qua, ex ejus imitatione, ad mortem usque perseverandum sit, tametsi fortassis dæmon, caro, mundus obstrepant, & occlamentent: Descende de cruce. Similiter autem Guilelmus Abbas S. Theodoricæ, meminit crucis professionis religiosæ, cujus verba mox citabimus paragrapho sequenti. In quem etiam sensum conspirans, vir rerum spiritus experientissimus M. Joannes Avila, cum duos à sua disciplina Societati nostræ transmitteret, eosque nonnullis præceptis spiritualibus communiret, ita eis præcepit inter cætera: *Existimate vos ire ad crucem, & animo Hift. Soc. p. ite sic præparato, ut causa nulli velitis esse querimonia; sed l. 1. 14. quidquid vobis ex quolibet accidat, id pacatè feratis ac libenter.* Deinde Vir Religiosus, homini crucifixo, adeoque Christo patibulato, in multis perquam similis est. Ut enim disputat Abbas Pinufius apud Casianum l. 4. de Institutis l. 4. c. 34. renunciantium, hoc est, Religiosorum: *Eo habitu ac figurâ, quâ pro nobis in patibulo fuit suspensus, nos quoque necesse est in hac vita degere.* Atque in his maximè consistit illa Religiosi & crucifixi similitudo.

Primò: quòd sicut homo crucifixus tribus quatuorve clavis cruci suæ stabiliter figitur, ut nullo conatu se refigere aut revellere possit: sic iste tribus religiosis votis, aut etiam quatuor (pro varia Instituti ratione) cruci suæ mysticæ ita confixus & adstrictus est, ut ab ea jam nullo animi motu aut arbitrio valeat separari.

Qui, citra votorum obligationem, consilia sectantur Evangelica, & mortificationem Jesu in carne sua circumferunt, amplectuntur crucem illi quidem, possuntque virtutis studio, ipsaque perfectione vitæ, Religiosis compluribus præstare: attamen (uti nunc loquimur) cruci suæ confixi non sunt: quippe qui susceptam vitæ rationem possint pro voluntate deponere, atque ita sese à crucis amplexu divellere.

lere. Id quod cum ijs minimè liceat, qui cruci Evangelicæ votorum clavis indissolubiler affixi sunt; hi demum videntur speciali modo esse expressæ Christi crucifixi imagines; si tamen suæ professioni respondeant, & crucem Christi, non solâ habitûs aut statûs religiosi susceptione, sed perfectâ sui abnegatione, vitiosarumq; cupiditatum mortificatione, repræsentent & exprimant.

Secundò: In eo, quòd, sicut homo crucifixus, tantùm non potest se cruce suâ eximere, sed neque manibus pedibusve liberè uti, aut per se quidquam moliri operis, (ut loquitur modò laudatus Pinusius) *non jam pro animi sui motu membra sua quoquam movendi vel convertendi habet potestatem: ita nos* (subdit) *voluntates nostras ac desideria, non secundùm id quod nobis suave est ac delectat ad præsentem, sed secundùm Legem DEI* (adeòq; & motum religiosæ obedientiæ) *quo nos illa constrinxerit, applicare debemus.*

Tertiò: Et sicut is (pergit idem Abbas) *qui patibulo affigitur, non jam præsentia contemplatur, nec de suis affectibus cogitat, non de crastino sollicitudine curâq; distenditur, non de præsentibus dolet injurijs, non præteritorum jam recordatur, sed, dum adhuc spirat in corpore, cunctis elementis credit esse defunctum: ita nos quoque timore Domini crucifixos, oportet in omnibus, hoc est, non solùm carnalibus vitijs, verùm etiam ipsius elementis, mortuos esse.*

Nimirum ut homini patibulato nihil est cum mundo elementisve commercij; cum & eum omnes refugiant, horreant, abominentur; neque ipse quicquam ab illo expectet speretve, ut qui etiam spirans, quodammodo de mundo sublatus est: ita homini Religioso (si suis ritibus legibus) nihil superesse cum isto mundo negotij, ut qui in cruce professionis suæ se quasi à terra sublatus, & ab alijs rerum, quibus fruitur mundus, sejunctum, ipsiq; mundum se præmortuum aspiciat.

Hinc etenim etiam Joannes Svidas, Monachorum Statum ac vitam definire volens; cum ex Dionysio Areopagita de ijs multa prædixisset, rem denique his verbis absolvit. *Hi igitur Monachi denominantur, quorum hoc est officium, ut ante mortem migrent à corpore, & viventes sint mortui; & sapienti quadam insaniâ ad præstantiora transeant.* Solis videlicet divinis rebus intenti, atque ab his, quas passim alij tanto studio sibi quærendas existimant, abstracti ac liberi. At de hoc aliquid dictum est supra, cum de homine mundo crucifixo, mortuo, sepulto ageremus; & nunc jam aliqua eodem facientia, & usibus nostris propiora, subjungemus.

Verbo: Monachos.

§. 2.

Specialia quadam consecraria ex dato principio eruuntur.

EX his quæ modò magis universè præstituimus, descendere licebit ad præcepta quædam specialia; quæ licet maximè Religiosos respiciant, tamen & his quoque, qui quovis in statu Christi crucifixi imitationem profiteantur, videntur nonnihil allatura esse utilitatis. Præsertim autem, cum, referente Cæsario, Christus ipse generatim aliquando revelaverit; devotos passioni suæ, tribus clavibus esse crucifixos, humilitate, patientiâ, obedientiâ; malleum autem, quo id peragatur, esse desiderium gloriæ, & timorem inferni.

l. 8. c. 18.

Primum igitur hoc præceptum habe, Religiose Lector: Ad perpetuam pacem animi, æquitatemque inter incommoda religiosæ vitæ retinendam, utile in primis opportunumque fore; si ex memorato Joannis Avilæ monito, ita à principio persuasum habeas, atque in reliquum menti impressum retineas: te ad Religionem tanquam ad crucem venisse. Ita quippe animo comparatus, nihil admodum commoveberis, opinor, si in ea cruce quam adamâsti, disciplinæ

T t t

næ

næ gratiâ severiùs paulò distenderis, si pulsaris, si pungetis, si denique in ipsa cruce cruciatum, & (quando hoc quoque exigit ipsa crucis ratio) speciem quandam mortis invenis. Quid enim aliud expectandum est Crucifixo, nisi vulnerum morsus, dolores mortis, & totius hominis, id est, non membrorum exteriorum duntaxat, sed ipsarum quoque animi virium, acerba mortificatio?

Secundum: Proinde etiam expediet interdum, maxime si quando, sive ex consueta instituti suscepti austeritate, sive ex proprijs ac minùs gratis Majorum iussis, aliquis te mœror occupaverit, temet ipsum ut figures animo, tamquam ad Christi crucifixi modum ac formam, in severiori disciplinæ cruce distentum, & manus ac pedes votorum devotis transfixum, spinis etiam coronato capite, hoc est, molestiarum anxietatumq; obsepto aculeis, quas permulta parturit Religiosæ vitæ exercitatio: super hæc, amoris lætitiæ confosso latere, & corde cum Christo convulnerato.

Fallor enim, nisi hæc commentatio multum molliet, abtergétve mœrorem tuum, forsitan & in vicem mœrori succedet animo lætitia, gestienti utique ad eam speciem, & istam cum Christo crucifixo affinitatem sibi gratulanti, & contentiq; audenter cum Apostolo: *Christo confixus sum cruci* idq; unum dolebis denique, quòd ea crux tua nimium sibi eet delicata sit, ad Domini tui acerbissimam crucem comparata. Quemadmodum simul gestientem, simul animo confusum video Guilelmum Sancti Theodorici; dum in simili quadam meditatione Christum crucifixum sic alloquitur: *Concrucifixus tibi sum, Domine JESU, utcumque cruce Professionis: sed de crucis meæ delicijs contemplans passionem crucis tuæ, clavus timoris tui confixus, confundor & contabesco, non ex dolore crucis meæ, qui ex gratia tua parum mihi nullus est, &c.*

Tertium: Similiter in religiosorum votorum oblatio

vantia, si qua (ut assolet) animum tuum vellicatio aut doloris sensus incesserit; memento has esse punctiones clavorum, quibus carnes tuas, DEI timore, & amore Christi, cruci religiosæ voluntariè confixeris: eaq; proinde charitatis esse stigmata; ita in rem nostram aptè admonente S. Ambrosio: *serm. 15. in Non te ergo offendat duritia clavorum, quia est duritia charitatis. psal. 118.*

Quartum. Et istud expediet inditum animo, alréque impressum habere: religiosam crucem, eò tibi, si nondum dulcem, at tolerabiliorem certè futuram, si in silentio & spe cuncta sustinens, in ea quàm minimùm te commoveris.

Quemadmodum enim qui crucifixus est, si fortè levamenti desiderio manus aut pedes commoverit, id quidem ad nihil est utile, nisi ut pendentis amplificetur dolor, plagis videlicet eo concussu, affricuq; clavorum exacerbatis: eundem in modum mystico nostro Crucifixo usuvenire; ut eum jam *obedientia clavis* (uti Petrus Blefensis loquitur) cruci suæ confixus & adstrictus sit, pro arbitrio suo membra movere, nisi ad dolores, non possit. Id ita agente providentiâ, ut qui à religiosa obedientia, hoc est à divina se voluntate dimoverit, solatij vice tædium & amarorem inveniat, ut & hîc verum sit illud S. Augustini: *Quaquaversum l. 4. Conf. se vertit anima hominis, ad dolores figitur alibi, praterquam c. 10. in te.*

Quintum: Ad perfectionè religiosæ obedientiæ quod attinet; juvabit & quandam S. P. Ignatij cogitationem, ab hac quam tractamus non multum abludentem, huc adungere. Nam is, anno qui supremum ejus, vitæ præcessit, cum quædam exactè obediendi præcepta dicitaret, inter alia hoc admonuit: Verum obedientem perinde se habere debere, non modò ac si cadaver esset, aut senis baculus (quibus *Hist. Soc. p. 2. l. 7.* exemplis item usus fuerat in suis Constitutionibus) sed etiâ *velut parvula effigies Crucifixi, qua sine ulla difficultate, verti*

se quamcunque in partem finit. Quod ego dictum sic accipio: ut quanquam ad obedientis meritum, & majorem cum supremo illo obedientium exemplari similitudinē demonstrandam, magis valeat ista, quam hoc capite institutum. Religiosi cum homine crucifixo comparatio; quippe qui spirans in cruce pendeat, & se mori sentiat, & voluntati malorum suorum patientiā magis imitetur passionem Domini sui: tamen cum de prompta & jussis nusquam obistente obedientiā propriē agitur, rectissimē censuram pronuntiāsse S. Ignatium: Verum obedientem in animo, & sensus experti Crucifixi sigillo, eiq; parvulo; atque eapropter facilius tractabili ac mobili, similem esse debere. Quanquam vel hoc ipso, quod nominatim effigiei crucifixi meminit, haud obscure simul indicaverit, eam animi obedientiā facilitatem, & indifferentem ad qualibet, humilissimā juxta ac splendida, aspera ac suavia, mobilitatem, non sine sanguine atque dolore, nec sine proluxa malorum complurium ad mortem usque patientia (quā is Domino suo Crucifixo similis reddatur) futurum esse.

Sextum: Ceterum, quoniam crucis mystica clavos ipso corporis pondere aut motu, subinde luxari laxari contingit; hoc est, hominem Religiosum, ipso carnis pondere prægravante, erga statum susceptum minus affici, atq; in studio religiosæ vitæ vacillare: eam ob rem multum utilis & conducibilis est, siue publica statis temporibus (ubi ita lex aut usus tulerit) siue privata quotidianaq; religiosi Sacramenti instauratio. Hæc enim (si modò seriò diligentérq; peragatur) instar est mallei spiritualis; quo votorum clavi, quibus cruci nostræ confixi sumus, adiguntur altius atque firmanentur, ut ne temerè possint deinceps inde commoveri: uti pluribus demonstrat Nigronus noster loco citato, qui est ex professo de ea votorum renovatione.

Postremum: Ultimo loco id adjungimus; hanc ipsam

de cruce religiosa cogitationem, ad increpandum torporē nostrum, nosq; ad impensius mortificationis abnegationis-que studium concitandos, admodum esse opportunam.

Quo modo legimus in Societatis historia, hominem. Dicit P. Franciscum Villanovam, his se velut stimulis frequenter excitare & increpare solitum: *Villanova, ad quid P. 2. l. 1. n. venisti? Veni* (respondebat) *ut crucifigerer. Veni, ut alienas noxas, & quosvis tolerarem angores. Veni, ut pacem animi reperirem. Ubi autem? in peruria, in alienorum tolerantia delictorum, in calamitatibus, in secundis rebus juxta atque adversis.* Sic ille. Quo pacto proclive erit studioso Ascetæ, ex ea ipsa cogitatione plura his affinia eruere, sive tædij solatia, sive ad virtutis contentionem, incitamenta.

PARS